

Osa 10/13: Keitin

Ruuanlaitto retkioloissa onnistuu keittimillä myös silloin kun avotulta ei ole saatavilla. Itse käytän lähinnä kaasulla toimivia keittimiä, useimmiten Trangiaa, vaikka se viekin jonkin verran tilaa. Pidän siitä, että kattiloita riittää ja ne pakkautuvat siististi sisäkkäin. Trangiassa on myös luotettava tuulisuoja. Takavuosina spriikeittimet olivat yleisiä. Sinol- tai marinol-käyttöisellä keittimellä vesi kuumenee kiehuvaksi reilusti hitaammin kuin kaasulla tai bensalla ja ehkä juuri huonomman tehon takia niitä nykyisin näkee harvoin.

Kaasulla toimiva keitin pöhöttää nopeasti veden kiehuvaksi ja on helppo käyttää. Helpoimmillaan pieni taskuunmahtuva poltin pyöritetään suoraan kaasupulloon kiinni ja se onkin sillä valmis. Päälle kahvipannu ja ympärille kenties jokin tuulensuojaviritys, ettei lämpö mene harakoille. Kaasun säätäminen on hyvin helppoa - kääntää vain vivusta pienemmälle tai suuremmalle. Nyrkkisääntönä peruskokoinen 230 grammainen kaasupullo kestää yhdellä henkilöllä noin viisi päivää. Riippuu toki paljon lämpötilasta, tuulisuudesta ja siitä miten monimutkaisia ruokia laittaa. Lisäksi kaasua kuluu paljon enemmän, mikäli vettä täytyy sulattaa ihan lumesta. Talviaikaan kaasun kulutus voi helposti tuplaantua, sillä hyvin kylmässä lämmitys hidastuu merkittävästi tai jopa loppuu kokonaan. Pulloa kannattaakin ravistella ja pitää lämpimässä ennen käyttöä, vaikka takin alla tai jalkojen välissä. Kaasukäyttöiset keittimet eivät nokea kattiloita, mikä on suuri plussa.

Bensaa on helposti saatavilla, kun kaasupulloja voi joutua etsimällä etsimään. Bensakäyttöinen keitin on haastavampi ottaa haltuun ja vaatii harjoittelua, ettei polta koko telttaa aamupalalla. Sen hyvä puoli on, että bensa on toimintavarma myös hyvin kylmissä lämpötiloissa. Sydäntalven kylmyydessä se onkin luotettavin valinta, mutta en sitä keväällä tai kesällä ottaisi mukaan sen potentiaalisen vaarallisuuden takia.

